

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/58/2020
Identifikačné číslo spisu: 3119013994
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3119013994.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci obvineného Q. F. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., o dovolaní obvineného Q. F. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Jozefa Podobu proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 19. mája 2020, sp. zn. 23To/33/2020, na neverejnom zasadnutí konanom 11. januára 2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného Q. F. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 20. novembra 2019, sp. zn. 8T/6/2019 bol obžalovaný Q. F. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v čase cca o 01.00 h dňa 30.03.2018 na ulici C. v U. pred pohostinstvom I. pod vplyvom alkoholu po predchádzajúcej slovnej výmene názorov fyzicky napadol poškodeného C. D. tak, že ho udrel päťou do tváre, v dôsledku čoho poškodený spadol na zem, po čom ho obvinený kopol do oblasti tváre a spôsobil mu tak zranenia zlomeninu vonkajšej steny čeľustnej dutiny vľavo, zmliaždenie tváre obojstranne, zmliaždenie a odreninu nosa, ktoré si vyžiadali hospitalizáciu vo FN v Trenčíne s dobou liečenia minimálne 34 dní a dobou práceneschopnosti 40 dní, pričom poškodený bol obmedzený na bežnom spôsobe života po dobu 16 dní.

Za to bol odsúdený podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. a v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní jeden rok. Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon tohto trestu mu bol podmienene odložený a podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. mu súd ustanovil skúšobnú dobu probačného dohľadu dva roky.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 51 ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. e) Tr. zák. mu súd uložil obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok v

skúšobnej dobe probačného dohľadu a povinnosť spočívajúcu v príkaze verejne sa v skúšobnej dobe probačného dohľadu ospravedlniť poškodenému C. D., nar. XX.XX.XXXX v H. T. H., trvale bytom U. N., prechodne bytom U., T. F. XX.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený Q. F. prostredníctvom obhajcu JUDr. Jozefa Podobu dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por.

Úvodom zrekapituloval priebeh doterajšieho konania, pričom uviedol, že aj keď využil svoje právo nevyповedať na hlavnom pojednávaní, nezbavilo to súd vykonať dokazovanie v takom rozsahu, aby bol skutkový stav zistený bez akýchkoľvek pochybností. Podľa neho súd vyhodnotil výpoveď svedka C. U. ako účelovú, pričom z nej vyplýva, že fyzický konflikt začal poškodený C. D., ktorý na slovnú urážku reagoval tak, že si dal dole okuliare, prišiel k nemu a zaútočil na obvineného, zatiaľ čo tento inštinktívne reagoval vykrytím jeho útoku smerujúceho na tvár. Obvinený následne reagoval maximálne dvoma inštinktívnymi obrannými údermi smerom na tvár poškodeného, pričom v tejto časti podľa obvineného korešponduje výpoveď svedka C. U. s výpoveďou poškodeného. Poukázal, že pokiaľ poškodený chcel od neho iba slovné ospravedlnenie, nemal si preto dôvod dávať dole okuliare, podísť k nemu a fyzicky zaútočiť na takom mieste, kde už nemal čas kde ustúpiť. Rovnako podľa neho súd nebral do úvahy ani skutočnosť, že poškodený je v porovnaní s ním vyššej a zavalitejšej postavy. Následne uviedol, že prvostupňový súd napriek tomu vyhodnotil výpovede poškodeného a svedkov M.É. N. a D. Š. ako vierohodné, ktoré majú preukazovať spáchanie skutku. Ďalej pozornosť upriamil na rozporov vo výpovediach, kde poškodený uviedol, že žiadal ospravedlnenie, zložil okuliare, pristúpil k nemu a sotil do neho, zatiaľ čo obaja svedkovia nehovorili o tom že ho mal poškodený sotiť ako prvý, a preto nepovažuje prvostupňové rozhodnutie za konzistentné. Následne sa odvolával na vykonaný znalecký posudok z odboru kriminalistika, odvetvie biológia a genetická analýza, ktorý podľa jeho názoru preukazuje iba zaistenie škrvny červenej farby z pravej prednej časti bundy a na spodnej časti ľavého rukáva, a teda pokiaľ by kopol do ležiaceho poškodeného, jeho krv by sa našla aj na nohavičiach alebo obuvi.

Následne namietal, že súd daný skutok nekvalifikoval v zmysle § 25 Tr. zák. ako nutnú obranu, keďže okrem obrany kopol podľa svedka M. N. do tváre, čo odmieta a súčasne argumentoval tým, že svedok bol kamarát poškodeného a obaja boli v stave podnapitosti, a preto ich výpovede považuje za účelové. Pripomenul uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 01.02.2017 sp. zn. 3To/79/2016, na ktoré poukázal v rámci odvolacieho konania. Predmetné uznesenie pojednáva o hodnotení dôkazov s poukazom na § 2 ods. 12 Tr. por. Následne citoval § 25 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Tr. zák. ako aj vlastný komentár k týmto ustanoveniam. Podľa neho išlo o nutnú obranu pri odvrátení útoku od poškodeného na oblasť hlavy, keďže týmto mu zabránil k ublíženiu na zdraví primeraným spôsobom v rámci momentálneho vyhodnotenia danej situácie. Je toho názoru, že vzhľadom na opísané skutočnosti mal dôvodnú obavu o zdravie a to aj preto, že v danom čase nemal kde ustúpiť alebo odísť.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) citoval § 2 ods. 9 Tr. por., čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 3 Dohovoru. Ďalej uviedol, že aj keď v rámci prípravného konania a konania pred súdom využil svoje právo nevyповedať, v písomnom odôvodnení odvolania sa ku skutku podrobne vyjadril vrátane rozporov poškodeného, a svedkov, pričom odvolací súd sa týmito rozporami nezaoberal, ako ani posúdením, či v danom prípade išlo o nutnú obranu. Podľa obvineného odvolací súd sa nezaoberal obsahom jeho odvolania smerujúceho na poukázanie podstatných rozporov a klasifikáciou jeho konania ako nutnej obrany, čím došlo podľa neho k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

K odvolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) uviedol, že prvostupňový a ani odvolací súd neakceptovali § 25 ods. 1 Tr. zák. a teda išlo podľa neho o nutnú obranu a nie trestný čin. Následne zopakoval tvrdenia o rozporoch vo výpovediach poškodeného a svedkov. Podľa jeho názoru, odôvodnenie výroku o vine zo spáchania skutku naplňujúceho prečinu mimo rozumných pochybností zodpovedalo požiadavke preukázania zákonných znakov oboch prečinov aj preukázaním materiálneho korektívu, pričom sa toto v odôvodnení rozhodnutí súdov nestalo ani pri jednom zo spáchaných trestných činov. Z vykonaných dôkazov nie je podľa neho možné vyvodiť spoľahlivý záver, že sa fyzickým napadnutím už útočiaceho poškodeného dopustil aj hrubej neslušnosti na mieste verejne prístupnom v intenciách prečinu výtržníctva, nakoľko nie každé fyzické napadnutie, a to aj na mieste

verejnóm musí vždy naplňať aj skutkovú podstatu prečinu výtržníctva. Následne uviedol, že k naplneniu materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. pri prečine výtržníctva v zmysle § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ako aj následne pri prečine ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v súvislosti s jeho konaním v zmysle § 25 ods. 1 Tr. zák. z pohľadu, či je ich závažnosť nepatrná so zreteľom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a v danej veci nie je preukázané.

Vzhľadom na uvedené, navrhol, aby najvyšší súd rozsudkom vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 19. mája 2020 sp. zn. 23To/33/2020 a konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon podľa § 319 Tr. por. v jeho neprospech, napadnuté uznesenie vrátanie rozsudku prvého stupňa zrušil, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré sú na tieto obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo k zrušeniu stratili podklad, a prikázal Okresnému súdu v Trenčíne vec znovu prerokovať a rozhodnúť.

V súlade s ustanovením § 376 Tr. por. prvostupňový súd dovolanie obvineného doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín úvodom písomného vyjadrenia k podanému dovolaniu z 14. júla 2020 zrekapituloval priebeh doterajšieho konania, obsah predmetného dovolania, uviedol zákonné ustanovenia Trestného poriadku týkajúcich sa dovolania. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) pripomenul uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/29/2001, podľa ktorého za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri splnení povinností podľa § 2 ods. 10, ods. 11 Tr. por., ako aj vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por.

V rámci namietaného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. uvádza, že uvedené ustanovenie je možné aplikovať na nápravu právnych chýb rozhodnutia alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva, nie však z hľadiska procesných predpisov, a teda nie je možné preskúmať a hodnotiť a úplnosť skutkových zistení, či preveriť úplnosť vykonaného dokazovania. Pripomenul, že najvyšší súd nie je ďalšou odvolacou inštanciou. V tomto prípade podľa prokurátora námietky zo strany obvineného smerujú primárne do skutkových oblastí, nesprávneho hodnotenia dôkazov, popieraní viny a dovolaciemu súdu predkladá vlastnú verziu skutkového stavu založenú na inom, pre neho priaznivom hodnotení dôkazov.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby najvyšší súd dovolanie podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnóm zasadnutí uznesením odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Tr. por.

Následne, po odstránení vytknutých nedostatkov, súd prvého stupňa opätovne predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému rozsudku je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por., a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Tr. por. Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnóm zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd nahliadnutím do spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného Q. F. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojim charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je

potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať ak:

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdeným skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Tr. zák.), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Tr. zák.), súhrnného trestu (§ 42 Tr. zák.) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

V rámci dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený namietal, že odvolací sa v odôvodnení svojho uznesenia nevysporiadal s jeho podrobným vyjadrením ku skutku, s rozporom svedeckých výpovedí s výpoveďou poškodeného, a ním namietanou nutnou obranou, ktoré uviedol v podanom odvolaní.

Po preskúmaní súdneho spisu bolo zistené, že odvolací súd sa s rozporom vo výpovediach svedkov vysporiadal na strane 5 uznesenia, v ktorom ustálil, že poškodený a obaja svedkovia vypovedali v prípravnom konaní a aj na hlavnom pojednávaní zhodne, že zranenie poškodeného spôsobil obžalovaný, čo videli na vlastné oči. Ich výpovede korešpondovali aj navzájom a boli aj v zhode so znaleckými posudkami tak znalca z odboru zdravotníctva, ktorý potvrdil, že zranenia poškodeného vznikli mechanizmom ako uvádzal poškodený a znalcov z odboru kriminalistickej identifikácie, z ktorého vyplynulo, že na vetrovke obžalovaného bol biologický materiál poškodeného, pričom samotný obžalovaný nevedel hodnoverne vysvetliť prítomnosť tohto materiálu na jeho vetrovke, nakoľko konflikt s poškodeným popieral. Hoci sa krajský súd v odôvodnení priamo obhajobou obvineného o nutnej obrane nezaoberal, ja potrebné konštatovať, že sa zaoberal tými vykonanými dôkazmi z ktorých priebeh skutkového deja vyplýva zhodne s ustálenou skutkovou vetou a z ktorých vyplýva, že v žiadnom prípade o nutnú obranu obvineného nemohlo ísť, keď po tom ako poškodený spadol na zem, tohto kopol ešte do tváre.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. potom najvyšší súd v kontexte uvedených zistení považuje za žiaduce pripomenúť, že vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Tak, ako pre zisťovanie skutkového stavu veci, aj pre samotné hodnotenie dôkazov platia v trestnom konaní zákonom stanovené pravidlá, podľa ktorých je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok pritom nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., v zmysle ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nemôže opätovne prehodnocovať vykonané dôkazy podľa predstáv obvineného - dovolateľa, pretože takéto oprávnenie mu zo zákona nevyplýva. Hodnotenie dôkazov totižto nenapĺňa žiadny dovolací dôvod.

Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd nemohol námietkam obvineného založeným na vlastnom hodnotení výpovedí svedkov a na nespokojnosti s rozsahom a obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia priznať v rámci dovolacieho konania akúkoľvek relevanciu. Samotné hodnotenie či už rozsahu alebo, v danom prípade najmä výsledkov vykonaného dokazovania a z neho vyplývajúce ustálenie priebehu skutkového deja a ďalších okolností spáchania žalovaného skutku, ako už bolo uvedené, nemôže byť predmetom prieskumnej právomoci dovolacieho súdu.

Zároveň sa k vyššie vymedzeným námietkam obvineného žiada v kontexte dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. poznamenať, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného teda nie je porušením práva na obhajobu, a preto nemôže napĺňať ani dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Námietky obvineného k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá jeho predstavám, tak svojím obsahom nenapĺňajú nielen obvineným označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.,

ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

V tejto súvislosti nemožno opomenúť ani skutočnosť, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe platí, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu sám osebe nie je dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., ktoré predpokladá porušenie práva na obhajobu len v procesnoprávnom význame a nezahŕňa aj prípady nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 17. marca 2009, sp. zn. III. ÚS 83/2009), pričom dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 371 ods. 7 Tr. por.).

Okrem toho sa odvolací súd na strane 6 svojho uznesenia vysporiadal so skutkom a odvolacími námietkami obvineného tak, že podľa jeho názoru súd prvého stupňa v písomnom odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne dostatočne a presvedčivo uviedol svoje skutkové úvahy vyplývajúce z hodnotenia dôkazov tak, že mal za jednoznačne preukázané, že obžalovaný sa dopustil protiprávneho konania voči poškodenému, teda, že naplnil všetky zákonné znaky žalovaných trestných činov. Rovnako odôvodnil, že v žiadnom prípade takéto rozhodnutie súdu prvého stupňa nemožno označiť za arbitrárne. Súd prvého stupňa tu podrobne vysvetlil, ktoré dôkazy bral za hodnoverné, z akých dôvodov, a svoje právne úvahy aj dostatočne presvedčivo právne zdôvodnil. Správne preto súd prvého stupňa uznal obžalovaného vinným, pretože bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok spáchal obžalovaný. Vzhľadom na ustálenie skutku bolo posúdenie jeho konania ako nutnej obrany vylúčené. Pre úplnosť sa najvyšší súd pripomína, že správnosť zistenia skutkového stavu. By bolo možné napádať jedine podľa § 371 ods. 3 Tr. por. prostredníctvom dovolania ministra spravodlivosti, ktorý však koná iba na podnet. Z uvedeného dôvodu a vzhľadom na dostatočné odôvodnenie krajského súdu, nie je možné uvedené námietky subsumovať pod žiaden z odvolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Najvyšší súd musí predovšetkým opätovne pripomenúť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. predpokladá výlučne chyby právne, teda chyby, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejší alebo miernejší trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatela alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže týkať napríklad rozhodovania o treste či ochrannom opatrení. Predmetný dôvod dovolania ale vylučuje námietky skutkové [§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., veta za bodkočiarkou], čo znamená, že nie je prípustné namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, a tiež hodnotenie vykonaných dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. slúži výlučne k náprave hmotnoprávných chýb.

Z toho vyplýva, že (ani) na podklade tohto dovolacieho dôvodu nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por., ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por., keďže to sú otázky upravené normami procesného práva, a nie hmotným právom. Z uvedeného je zrejmé, že predmetom dovolacieho dôvodu vzneseného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. môže byť len nesprávne právne posúdenie skutku uvedeného v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré už nie je možné akokoľvek doplniť a meniť.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Pre možnosť posudzovania podmienok nutnej obrany alebo putatívnej obrany, ako okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu v dovolacom konaní, by zistený skutok musel obsahovať skutkové okolnosti svedčiacie na možnosť konania obvineného v nutnej obrane alebo v putatívnej obrane. Za tejto situácie by bol dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. naplnený vtedy, ak by také

okolnosti boli nesprávne právne vyhodnotené, t. j. ako nespĺňajúce kritériá uvedené v § 25 Tr. zák., hoci v skutočnosti by ich spĺňali. (uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014 - II. a III.).

V prípade výhrad obvineného smerujúce k tomu, že súdy neprávne posúdili skutok ako nutnú obranu podľa § 25 Tr. zák. je potrebné uviesť, že táto skutočnosť nenašla svoje vyjadrenie v skutkovej vete výroku prvostupňového rozsudku, čo znamená, že sa nimi ani nebolo možné zaoberať z pozície dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

V každom prípade niet pochyb, že v skutkovej vete výrokovej časti dovolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa je nepochybne a celkom jednoznačne vyjadrené, že obvinený inému úmyselne ublížil na zdraví a dopustil sa fyzicky na mieste verejne prístupnom hrubej neslušnosti tým, že napadol iného. Uvedené vymedzenie samotného konania, a to vrátane špecifikovania jeho následku a príčinnej súvislosti medzi nimi, patrí spolu s ustálením konkrétnej formy zavinenia do okruhu skutkových (a nie právnych) zistení a záverov, ktoré sú z prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu vylúčené. Ich revízia v danom konaní preto neprichádza do úvahy. Vzhľadom na uvedené, dovolací súd sa plne stotožňuje s právnou kvalifikáciou skutku súdmi prvého a druhého stupňa.

Ani aplikácia materiálneho korektívu uvedeného v § 10 ods. 2 Tr. zák. v posudzovanom prípade vzhľadom na okolnosti spáchania skutku, jeho spôsob, následok, zavinenie a pohnútku obvineného nič nezmenilo na správnosti a zákonnosti záveru, že konanie obvineného, t. j. že závažnosť jeho konania je vyššia ako nepatrná.

Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd uvádza, že po oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom nezistil v dovolaním napadnutých rozhodnutiach konajúcich súdov ani také pochybenia, ktoré by znamenali naplnenie dôvodov dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Uznesenie prijal senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.